

ZOMBOR ÉS VIDÉKE.

A BÁCS-BODROGH-MEGYEI EGYESÜLT ELLENZÉK HIVATALOS POLITIKAI KÖZLÖNYE.

Megjelenik hetenkint ötször: vasárnap, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kossuth-utca 155. szám (Gergurov-tele házában).
hova minden, a lap szellemi és anyagi részét illető köz-
lömények intézendők és minden díjak fizetendők.

Felelős szerkesztő:

Dr. MOLNÁR GYULA.

Kiadják:

Gruda Pál és Társa.

Előfizetési árak:

Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Néptantóknak egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt.

Negyedévre 1 frt. 50 kr.

Egyes szám ára 5 kr. a vasárnapi szám 10 kr.

Egy koszoru.

Az uralkodót és házát ért szörnyű katasztrófa alkalmul szolgált egy olyan cselekedet végrehajtására, melyet megemléítés, méltatás nélkül nem hagyhatunk.

Lobkovitz herceg a budapesti 4-ik hadtest parancsnoka a budapesti helyőrség koszoruját helyezvén az oly szerencsétlen véget ért főherceg ravatalára, e koszoru szalagja a magyar nemzet színeit viselte.

A magyar tricolor egy főherceg ravatalán, s a ravatalra ezt a koszorut nem a m. kir. kormány, nem valamilyen specialisan magyar factora államéletünknek, hanem a császári és királyi hadsereg budapesti helyőrsége helyezte el.

Ez nem tüntetés, e cselekedetről nem mondhatják a bécsiek, hogy a magyar chanimizmus megnyilatkozása.

Igaz, a közös hadseregnél már annyira megszoktuk a sárga-fekete

színt, hogy talán nem tűnt volna fel széles e hazában senkinek, ha Lobkovitz herceg koszoruján e színek diszelegnek, de éppen ezért nem lehet Lobkovitz herceg e cselekedetét külön felemlítés nélkül hagynunk, azt a cselekedetet, mely ilyen, bár imminenter szomorú, de azért nem kevésbé fontos alkalommal érvényt szerzett a magyar nemzet színeinek, nem lehet a jól esés egy bizonyos érzete nélkül constatalnunk azt a ténykörülményt, a mikor a közös hadsereg egy kiváló egyénisége a magyar színekkel díszített koszorut teszi le pietasa jeléül oly helyre, mely a trónus közvetlen közelében van.

És e cselekedet a nemzet szíve szerint való volt. Késszűsögesen ismerjük el, hogy a hadsereg képviselői a mi érzelmeinknek is kifejezői voltak, s örömmel ragadjuk meg az alkalmat annak a ténynek a konstatálására, hogy ezuttal nemzet és hadsereg nem csak az érzelmek belső világára nézve,

de azoknak külsőképeni kifejezésének mikéntjére nézve is teljesen egyetértett.

De Lobkovitz e ténye intő példaul szolgálhat a mi politicusainknak is.

Láthatják ebből, hogy bizonyos nemzeti aspiratiók érvényesítésére nem kell egyéb csak bátor elhatározás, hazafias gondolkodás, s ez aspiratiók érvényesülése elé nem fog akadály gördülni azokról a magas és legmagasabb helyekről, a melyeknek képzelt érzékénységét szokták a rövidlátó s még inkább bátoratlan lelkű politikusok a nemzeti aspiratiók érvényesülésének legfőbb akadányaként, — s uti figura docet, — helytelenül, igaztalanul feltüntetni.

Nem igaz, azok a magas és legmagasabb körök, a melyek az őket ért e mély bánat közepette szívesen veszik a hadseregünk kegyeletének olyatén kifejezését, mely egy magyar nemzeti színű szalagokkal ellátott koszoruban nyilatkozik meg, azok a

TÁRGZA.

Babakáj.

Galambócánál, a vár alatt
A Duna habja zúgva csap.

Magányos szirt intőjelképen
Kinyúl a vízből közepén.

E pusztá szirtnek Babakáj a neve
Borzalmasan szól róla a néprege:

... Csolnakra állt két szőkevény
Török asszony s magyar legény.

Zulejma volt a szép neve
Harid basa kedvence neje.

A délczeg Endre evezője
Hajlá a csolnakot előre.

„Siess vitéz, — hátunk megett
Csolnak repül a hab felett.

A kormányrud férjem kezén
Harag szikrázik vad szemén.

Siess, siess, élér, élér
Szerelmünkért vér lesz a bér.”

— Ha halni kell, vitéz legyen a vég,
Hű kardom itt — s bizalmat ad az ég.”

Félve tolna a habra hab —
Két csolnak zúgva összecsap.

Villog a kard — a víz csobog,
A bajnok halva fekszik ott.

Zokog a szép Zulejma — szíve fáj,
A víz felett sötélik Babakáj.

Őt sem kimélte bosszús férje,
Lelánczoló a szirt hegyére.

Ott nézett, nézett a habokba,
A holt leventét hivoagva.

Jött egy vihar, és lánczát széjjellette,
S kedveséhez merült alá a mélybe.

A Babakáj körül — viharral, széllel,
Sóhaj s nyögés hangzik fel minden éjjel.

S a sápadt nő — oly rém — a mint ott fenntrül
Hívó hangja az éjben visszaesendül.

És a habok közt — kitékődvé feléje,
Kieszillog-villog fényes kardnak éle.

Mianthus.

A mi történetünk.

Szép asszony volt . . .

Azok közül a talányok közül való, a

kik oly nagy számmal találhatók az észbódító soraiban. A kik mellett a csodás Sphynx rejtélyei közönséges egyszer-egygé törpülnek.

Blazirt dandyk czimeres csoportja hódo-lattal teli, hangzatos bókók, pompa és fény-űzés, pipere és ylang-ylang . . . ez volt az ő világa.

Gyakran láttuk, a mint a kelő tavasz-szal czimeres hintóban, aranystújtásos inással nyilsebesen vonult el szemeink előtt; de hogy a napsugár és virágillat csalták volna ki, azt ép oly kevésé hittük, mint hogy az az uri fogat csupán az ő kényelmére volna hivatva.

A multját homály fedte, de a jelene annál világosabb volt mindenki előtt.

Költő volt . . .

Azok közül való, a kik a Múzsák kegyeltjei közt nem tartoznak a ritkaságok közé.

A kik sokat, nagyon sokat éreznek — s mégis a világ előtt mintha semmit sem éreznének.

Igéző nyμφák a hullámok között, örök dal a visszhangos erdőben . . . feljebb, a merész röpülésű legi szárnyasok között, a rózsás fellegek nymbikus homálya, — az ihlettség szikrája az éghez közel: ez volt az ő világa.

magas és legmagasabb körök kell, hogy birjanak érzékkel a nemzet jogos aspirációinak megismerésére is, azok a körök a nemzeti aspirációk megnyilatkozásában nem fognak felségsértő szándékot, rebbilis törekvéseket felfedezni soha.

Csak ember legyen, a ki ez aspirációkat kifejezésre juttatja, férfi a ki a nemzet kívánságának, óhajtságának nyílt, őszinte kifejezést mer adni.

Ez a nemzeti színü koszoru ennek kétségbevonhatlan bizonyítéka.

* * *

Hát ezt a vezérezikket megálmodtuk, megálmodta velünk mindenki, a kiben könnyen lelkesülő magyar szív dobog, s a kinek vérében már benne van a magyar természet könnyen hívése.

Pedig most, mikor az álomból felébredtünk, látjuk, hogy ennek így kelle vala történnie, de hát nem azért közös a hadsereg, nem azért Lobkovitz herczegnek hívják a negyedik hadtestnek parancsnokát, hogy ilyesmi megtörténhessék.

Álom volt, szép álom volt, semmi egyéb.

Városi közigazgatásunk.

Innen — onnan egy éve lesz, hogy Schlagetter Gyula bele ült a polgármesteri székbe, — átvette néhai dr. Csihás Benő örökét: a városi közigazgatás vezetését.

Ezen egy év nyomtalanul pergett le. Azon vérmes remények, — melyek az új polgármesterhez fűződtek, mint szappanbuborékok olvadtak szét: mert mást nem mondhatunk mint azt, hogy a városi közigazgatás máról — holnapra tengődik, amint a dolgok és személyek érdeke hozza magá-

val igazgattatik a paragraphusok alkalmazásával, de nem vezetetik.

Polgármesterünk elődjében legalább látnunk a városra üdvös kezdeményező eszméket, melyeket szívós makacssággal igyekezett megvalósítani, — ahelyett most megelégszünk a márol — holnapra való megélhetéssel.

Servilisebb állapot még soh'sem volt mint most a városi közigazgatásban; — ugylátszik mióta a polgármesteri hivatalt telephonnal összekötötték a főispáni-bureauval, azóta maguktól még tüsszentesi sem mernek a város házában. Önnálló működési kör, önnálló gondolkodás, önnálló eszme, önnálló tevékenység: mind ismeretlen dolgok a városi hivatalokban.

És ez nem a személyeken mulik, hanem a rendszeren, melyet még Tisza honosított meg széles ez országban.

Az állások betöltésénél a vezérlő elv nem a képesség, nem a már kiérdemült munka — érdem, hanem a protektio: milyen kortes volt, és ki ajánlja. Ha ebben valaki kételkedik, fogadást ajánlunk: hogy ha egy állás üresedésben jön, úgy hat héttel előbb a piaczi kofa meg képes mondani, ki kapja ezen állást, de azt is hogy miért!

Nem csoda, hogy ily körülmények között a hivatalnoki önértzet vagy meg sem volt, úgy ha volt, az is kihalt. — Mit szóljunk a tanacsról, mikor annak tagjairól maga a főispán dokumentálja a polgármesteri szék betöltésének tényével, hogy egyiket sem találta érdemesnek ez állásra, hanem egy idegent — akinek évek kellene míg a városi visszonyokat tanulmányozza, — ültet oda főnöküknek. Mit szóljunk a mérnöki hivatalra, kinek főnökeről nyilvánosan a lapban az állítatik, hogy hivatalosan hazudott a Szemző-féle hidkarfalak ügyében. Ha neki nincs érzéke, úgy tisztviselő társainak szorítani kellene őt s fegyelmet kérni maga ellen; de kimerné azt tenni, mikor mindenki tudja, hogy neki felsőbb parancsra kellett így tennie. Mit szóljunk az egészségügy vezetéséről, amely minden kritikan alul áll, hol megtűrük azt, hogy a korházi rendelés, gyógykezelés, ojtás és

egyébb functiókat a hivatalos közeg helyett egy privát orvos minden felelőség nélkül vezetői hetek óta. A segédhivatalokról nem is szólunk — mert már megszoktuk, hogy oda pályájukat abban hagyó egyének life-rálatnak főispáni protektio folytán. Bukott kereskedők, tönkre ment korcsmárosok és üvegesek, pályájukat nem folytatható patikárosok valóságos asyllumává lettek a városi hivatalok.

Nem a személy, hanem ezen rendszer ellen akart tüntetni az ellenzék a polgármester-választásnál, midőn ellenjelöltet candidált — és a harcz addig nem fog megszűnni, míg az ily állapotok tartanak. Hiába prédikálja a lajb-zsournal, hogy a városi ügyekben ne legyenek politikai pártnézetek a döntők, mikor az intézők mindenben és mindenhol, meg akár a templomban is, csakis politikai szemüvegükön látnak és eszerint cselekszenek mindent.

Nevetséges afölött még vitatkozni is, hogy a kinevezési rendszer jobb állapotot fog teremteni, a közigazgatás reformja meg fogja szüntetni az anomaliákat. Hát a mai rendszer nem a kinevezés, — hát a candidationális eljárás választási rendszernek nevezhető?

Midőn elhangzik a szokott refrain: a candidatio bizottságba kinevezem: Danczer, Tárcazy, Koczkar urakat, akkor biztosra lehet venni hogy politikai protektio a favorit s maga lesz candidálva és „egyhangulag” megválasztottnak kikiáltva; de ha esetleg Bitterman, Ambrozovits, Veszeloovszki neve hangzik el a magas ajkáról, úgy bizonyára egy főkortes sógor-komáját kell előtérbe szorítani.

Valóban elszomorító az ily látvány, de még inkább az, hogy akadnak szemforgató farizeusok, akik e rendszer dicsőségét és egyedtől üdvözítő voltát hirdetik, magasztalják. A kik képesek bizonyítani ami ma fehér — az holnap fekete, csak hogy a husos fazék mellett maradhassanak.

Az ellenzéknek kettős kötelessége küzdeni az ily rendszer ellen; itt zivatarnak kell jönni, hogy a szennyet és piszkot elmossa

Mikor az utcákon végigballagott, nem egy sajnálkozó tekintet fordult utána . . . szegénynek mondta mindenki, — pedig gazdag volt ő, — sokkal gazdagabb, mint az a másik.

Mindennapi történet. A sors összehozta őket. Az ifju nemesek tulajdonokat vélt fölfedezni hölgye kebelében, mint a milyeneket a természet beléje oltott.

Főlemelte őt magához, föl, költői világába, az eszmék egybehangzó zenéje közé, az érzelmek magasztos szárnyalásához . . .

De csalódott. S csalódása lebuktatá a magasból, elűzé szeme elől a tarka képeket, — kint, szenvedést, nyomort hozott a boldogtalanra.

Szegény poeta . . . szárnyaszegetten...

Mindennapi történet. És mégis úgy szeretjük hallani. Vagy hányszor veszünk elő, hányszor nézünk szeretettel egy a multból megőrizett, hervadt világot, sárgult papirszeletkét?

Annak a virágnak az illata, annak a papirszeletnek a betűi, — ennek az én me-

sémnek a fájdalmas tragikuma: — a lelkünk illata, a lelkünk betűi, — a mi tragikumunk. Olyan tiszta viszhangra találnak bennünk.

Átérezted te azt, — át fogod te azt érezni, kedves olvasó!

Fényes tengerré alkotni azt, a mi mocsár, békával tele, — repülésre tanítani, kinek nem nőttek szárnyai, nagyot kezdeni olyanokkal, kik törpéknek születtek: — szép, szép csillag, — de egyszer csak lehull! S fejére hull a dőre álmódóznak, a milyenek mi mindnyájan vagyunk!

Mily emlékezetes szavak ezek Madách Ádámjának ajakáról:

E gyáva népet meg nem átkozom,
Az nem hibás, annak természete.

Csak egyedül én voltam a bolond,
Hívén, hogy ilyen népnek kell szabadság!

Ez a mi közös sirversünk — mondja Luczifer.

Van életkor, a mikor mindnyájunkat többé-kevésbé nemes eszmék lelkesítenek, — de a mi álomvilágunkat az egész embe-

riség világának hisszük, — őket is magunkkal ragadjuk, s csak későn vesszük észre, hogy szárnyuk gyenge a nagy útra.

Zsenge ifjú, ki e sorokat olvasod, s kétkedve rázod fejedet, — te még nem élted át e kort, küzdj e végzet ellen, — erős akarattal, lelkednek teljes erejéből, — bár tudom, hiába! hisz ez mindannyiunknak a végzete, ez a mi történetünk.

A Magentánál megvert gróf Gyulai utódjának, báró Hessnek a solfermói vereség hírére e táviratot küldte: „No, sixt es?” — (Most beszélj! Te sem tudod jobban!)

Igen, csak a tapasztalás győzheti meg a kétkedőket, — csak mikor a nagy vereség után a „No, sixt es?” táviratot hagyják, fognak hinni az én soraimnak.

És ők is leteszik a esatát, sóhajtva fordulnak a fejtüket rázó zsengebbekhez, és lemondással vallják:

— Ez a mi történetünk!

Faludy László.

és a hatalom élvezetében felfortyanó farizeusok hevesességét lehűtse.

Ezt a tisztító zivatart csak egy Apponyi kormány hozhatja meg, — kinek alapelve a tiszta alkotmányos szabadság eszméjén nyugszik, a mely oly világos, hogy azt a műveltség legalacsonyabb fokán lévő is megérti, oly tiszta, hogy azt semmi másféleképen elmagyarázni nem lehet, oly lélekemelő és nemes, hogy az alkotmányos szabadság után vágyó és azt szerető polgár csak lelkesülve követheti.

Tizenkilenc évig küzdött e romjaiban végnapjait élő rendszer ellen, — és e küzdés még kitartóbb, még elszántabb, még erősebb lesz mindaddig, míg e rendszer alapostul együtt ki nem lesz pusztítva.

Az idő nem határoz, hogy mikor, — de hogy eljő, az bizonyos!

Politikai hírek.

Carnot gyilkosa. Caseirot lyoni eskütszék az előre megfontoló gyilkosságban enyhítő körülmény fenforgása nélkül bűnösnek mondotta ki, s ezért a bíróság őt halálra ítélte.

Hírek.

— **Ruttkayné Zomborban.** Ruttkayné Kossuth Lujza teljesen elvonulva tölti idejét az Ambrózovits-család zombori szállásán. Csak néha-néha tesz sétakocsizást, s ekkor felhasználja az alkalmat egyik-másik szomszéd birtokos meglátogatására. Így meglátogatta Szemző János családját is. Szemzők mindjárt másnap tisztelegtek a nagy hazafi nővérénél, mely alkalommal az Ambrózovits-család több ismerőse is látogatást tett nála.

— **Az új templom ügye.** Mint jól értesült forrásból halljuk — a kalocsai érsek a valóságos tengeri kigyót képező új templom ügyét következőképen óhajtja megoldani. Mindenekelőtt e templom felépítését czélozza. Második róm. kath. plébánia felállítás, legalább egyelőre nincsen tervbe véve, hanem az érsek az újtemplomhoz közel egy teltet szándékozik vásárolni, melyen kedvező eszméje megvalósításául — a nyugdíjazott papok otthonát fogja felépíteni. És addig is, míg az új plébánia felállítva lenne, az új templom az egyházi szolgálatot nyugdíjazott papok végezendik. Az otthon céljaira, mint forrásunk értesít, az érsek az Ambrózovits-féle házat szándékozik megvásárolni. Arról van szó, hogy az érsek városunkban egy róm. kath. tanítónő-képezdét létesít s ennek céljaira a gubóraktár épületét szándékoznék megvásárolni.

— **A zombori kerékpár egyesület** kirándulásait a küszöbön álló Budapesti országos versenyre való trainingorozás tekintetből f. évi augusztus 26-áig elhalasztotta. A 227.º kilométernyi utra (13 óra alatt) eddig Mayer Károly Leó egyesületi alelnök és Radoszavlyevits Tivadar egyleti titkár jelentkezett.

— **Katonai gyakorlatok.** Az itteni cs. és kir. helyőrség folyó hó 6-án, 7-én és 8-án Gákova környékén éles tölényekkel harcszerű gyakorlatokat tartand. A terület elzárása és a lakosság megóvása érdekében úgy az állomásparancsnokság valamint a megye alispánja a szükséges intézkedések megtételére felkérte.

— **A zombori iparos dalárda** folyó évi augusztus hó 5-én a Miklósi Vilmos-féle kerthelyiségben tartandó hangversenynek pro-

grammja a következő: 1. „Hymnusz az éjhez.“ Bethoventől, éneklő a dalárda vegyeskara. 2. „Hajósdal.“ Eckertől, éneklő a dalárda férfikara. 3. a) „Intermezzo Symphonie.“ „Cavalleria rusticana“ című operából, Mascagnitól; b) „Valse capricioso.“ Buress Jenőtől. Előadja hegedűn Buress Jenő, zongorán kíséri Csermák József. 4. „Táncz-kardal.“ „Tell Vilmos“ című operából, Rossinótól, éneklő a dalárda vegyeskara. 5. „Erdői rózsá.“ Werner H.-tól, magánégyes, éneklő a dalárda 4 férfi tagja. 6. „Élj őseink hazája.“ Schumann R.-tól, éneklő a dalárda férfikara. Belépti díj személyenként 60 kr. Az iparos dalárda amugy is ismeretes arról, hogy estélyei kedélyesek, s most az új karmester Buress Jenő első debütjára iránt, mint halljuk, nagy az érdeklődés. Hangverseny után természetesen tánc következik.

— **Sörkóstolás.** A Kőbányai polgári serfözde részvénytársaság zombor-kerületi képviselősege Konyovits és társa czég ma délután 4 órakor a Stebler-féle vendéglőben sör kóstolást rendezett, melyre a „szakértőket“ s ezek közül különösen a helybeli vendég-lősöket s azon felül a helybeli sajtót vendégül meg hívta. Körülbelül hatvanan gyűltek össze, s a vendéglátó czég a valóban kitünőnek mondható Szt.-István és polgári serein felül kitünő uzsonnával is ellátta vendégeit.

— **Halálozás.** Krum Károly Ferencz 6-kéri ev. tanító 58 éves korában elhunyt.

Verekedés. Liszevits Iván (Putá) és Fratrics Sztipán zombori lakosok mindketten jól illuminált állapotban össze kerültek a bezdáni országoton, s szovitába keveredtek, s ez a szovita olyanképen nyert arczbán elintézt, hogy Liszevits Ivánt Fratrics alaposan elverte. Hogy nagyobb baj nem lett, azt a közbe lépő épen arra járt rendőrnek lehet köszönni, ki Fratricsot bekísérte a főkapitánysághoz.

Égészelyem, mintázott Fou-lárdokat (mintegy 450 különböző fajban), méterenként 75 krtól 3 ftr 65 krig — valamint fekete, fehér és színes selyemszöveteket 45 krtól 11 ftr 65 krig — sima, kockás, csikos, virágos, damasztolt minőségben (mintegy 240 féle dispositió) és 2000 különböző szín és aránylatban) szállít postabér és vámmentesen a privátmeggrendelőik lakására Henneberg G. (cs. kir. udv. szállító) selyemgyára Zürichben. Minták postafordulóval küldetnek. Svajczba címzett levelekre 10 kros és levelezőlapokra 5 kros bélyeg ragasztandó.

Irodalom.

A **Regény Szalonnak** két legújabb, 15 és 16. számáról kívánunk megemlékezni. Már megszoktuk magunk is és kétségtelül megszokták olvasóink is, hogy **Zempléni P. Gyulának** e kiváló folyóiratát csak a dícséret legőszintébb szavaival emlíjük. Örömmel tesszük ezutal is. Ez a két füzet két vaskos kötet tartalmával ér fel és szinte bajos eldöntenünk, hogy Spielhagen „*A kil kettől szerel*“ című regényének adjuk-e az elsőbbséget, a mikor másik két oly bajos regényvel versenyez, mint a milyenek **Simmy: „Aldozat**“ és **Alexander: „Az ő ellensége**“ című regényei. Ne döntsünk, hanem inkább élvezzük mind a hármat egyformán, mert szép, jó, élvezetes mind a három egyaránt. A „*Regény Szalon*“ novellái pedig, melyekből minden füzet hoz egyet kettőt, igaz gyöngyei az elbeszélő irodalomnak. Bizonyosságul ennek elég **Mara Cap Marlet „Psyche**“-jét említenünk, melyet minden anya, minden nő úgy fog elolvasni,

mintha saját szíve tükör gyanánt állna előtte. Gondoskodik a „*Regény Szalon*“ remek költeményekről is és az eddig megjelent, jobbra nagyszabású versek a nemzetközi Parnassus legékeisebb sorából valók. A „*Regény Szalon*“ havonként *kétszer* jelenik meg, gyönyörű borítékban, öt-hat ives füzetekben, negyedévi 2 ftrért. A kiadóhivatal (Budapest, VIII, Népszínház-utca 26.) bárhová szívesen és ingyen küld mutatványzómatok.

GSARNOK.

Egy kis meglepetés.

Irta: *Solly Gusztávné.*

— A „Zombor és Vidéke“ eredeti közleménye. —
(Folytatás.)

De Gáth Pál nem csüggedett. Az ő nézete az volt, hogy nincs olyan női szív, mely állhatatos ostrom után végre is ne kapituláljon. A különbség mindössze az, hogy némelyiknek elég az apró löfegyver, másiknál elő kell kozni a hat fontos üteget.

Meg is érkeztek e hat fontos ütegek Udvarnokéhoz drága köves gyűrűk, karperecek, melltűk képeiben. Másnap azután mikor Gáth Pál ott sétált az ablaka alatt megtörtént az, hogy a szép menyecske rámosolygott. Gáth Pál nem adta ezt a mosolyt a világ minden ütegei és gyémántjaiért sem. Rohant is vele egyenesen a kávéházba, hol nem késett eldicsekedni szerencséjével azok előtt, kik már gunyolták őt sikertelen támadásai miatt.

„Aha!“ mondák a kárörvendő felebarátok, tehát még sem menekszik meg Udvarnokoy uram a szarvaktól.

És a dolog nem maradt csak ennyiben, de Gáth Pál elfogadott vendége lón az Udvarnokoy háznak s a mi a legneveltségesebb volt az egészben, Udvarnokoy még maga kérte veszedelmes ellenét, hogy szórakoztassa azt a szegény asszonykát, mert biz az sokat van egyedül, őt ügyes bajos dolgai távol tartván a háztól. No ez már még is csak nagy merészség így ujjat húzni, így paczkázni a sorssal.

Marzs szolgálja és a hal fontos ütegek, vagy is ékszeres dobozok nagyon gyakori vendégek voltak már a háznál, anélkül azonban, hogy Gáth Pál néhány melegebb kézszorítás és nyajasabb mosolynál egyébbel dicsekedhetett volna!

Boszantani kezdé a hosszas sikertelen ostrom s egy szép napon, mikor a menyecske nyajasabb volt mint valaha, határozott választ és egy boldogító légyotot követelt.

A szép asszony, irült-pirult, lesütötte szemeit, zavartan babrált ruhája fodraival végre akadozó hangon mondá: Lássá, ezt már rég vártam magától, menjen a szomszéd szobába ott megtalálja a választ így lehetetlen azt a szemébe mondani. A rózsás két tenyerét arczaiba tapasztva kifutott az ajtón.

Gáth Pál a biztos diadal büszke tudatában nyitott a szomszéd terembe, de mintha Medusa főt pillantana meg, tántorodott vissza. Ott állt a terem közepén feldiszitve azokkal a csillogó, ragyogó ékszerekkel, miket ő Udvarnokynénak vett — a saját felesége.

Hát még akkor, hogy elámult, mikor a várt könyvek, szenvedélyes kitérések, szemrehányások helyett az asszonyka csak nyakába borult és esokolta, ölelte kitérő öröm jó kedvében. Mikor pedig a szemkötő ajtón férje karján belépett Udvarnokoy azt

